

kunde have bygget meget mere for de samme Penge, hvis vi havde bygget under en lidt mere beskeden Form end den, Embedsmændene kræver af os. Jeg nævnte en hel Del Eksempler derpaa. Jeg viste, at en Udvidelse af Aldersdomshjemmet hos os ikke kunde føres igennem, fordi man stillede for store Krav til os, og Følgen deraf var, at i de Aar, der er gaaet siden, har de alderdomsunderstøttede maattet opholde sig paa Kvistkamre, i Kælderlokaler, i Baghuse, rundt om i daarlige Boliger, medens de havde kunnet komme til at bo nogenlunde sundt og godt paa det udvidede Aldersdomshjem. Men Sundhedsautoriteterne — man lægge Mærke til dette: *Sundhedsautoriteterne* nægtede at godkende den Udvidelse, som vi vilde foretage, og foranledigede derved, at de gamle vedblivende opholder sig i usunde Boliger. Det var dette Forhold, jeg beklagede mig over, og jeg nævnte blandt andet ogsaa et Eksempel derpaa fra Skolevæsenet. Den højtærede Indenrigsminister, syntes jeg, gav mig nogen Ret, mens derimod den højtærede Undervisningsminister stillede sig anderledes. Den højtærede Undervisningsminister var kommet til Kundskab om, at der i Nakskov Kommune var blevet anbragt en stor, portlignende Dør af massiv Mahogni i Skolebygningen, og det var ikke blevet forlangt af Embedsmændene, men det var en utidig Flothed af Nakskov Kommune. Nu ved jeg oprigtig talt ikke, hvad denne skaldede Dør vedrører det store Spørgsmaal, jeg omtalte. Jeg talte om Byggeforholdene i Almindelighed overalt her i Landet og mener, at der kan indføres Besparelser eller maaske rettere sagt opnaas større Fordele ved at bygge paa en fornuftig Maade fremfor paa en ufornuftig Maade, det kan maaske andrage flere Hundrede Millioner Kroner, og saa kommer den højtærede Undervisningsminister med en Dør fra Nakskov, som han mener er for flot. Maa jeg straks trøste den højtærede Undervisningsminister med, at i de Dage, jeg har været hjemme, har jeg undersøgt samtlige Døre i kommunale Bygninger, og der findes ingen massive Mahognidøre i Nakskov; det maa være en helt anden By, den Embedsmand har tænkt paa, som har givet Ministeren Besked; hvor det er, ved jeg ikke, men i Nakskov er det ikke, men det spiller, som sagt, heller ikke nogen afgørende Rolle overfor det store Spørgsmaal, jeg omtalte. Jeg er ganske sikker paa, at jeg i den Sag har Medhold ude i Befolkningen, ikke alene naar Talen er om kommunale

Bygninger, men ogsaa naar Talen er om Statens Bygninger. Jeg er ganske sikker paa, at man i al Almindelighed mener, at det ikke vilde være ilde, om man en Gang imellem gik udenom Arkitekternes og Ingeniørernes alt for store Krav, naar der skal bygges, men det vil vi kunne faa Lejlighed til at tale om andre Steder; jeg har kun i al Høflighed gjort opmærksom derpaa og har ventet en Udtalelse fra den højtærede Minister, om De delte min Anskuelse paa dette Omraade, og det havde ikke været ærekrænkende for Dem, om De havde givet mig Ret paa det Punkt.

Saa sagde den højtærede Undervisningsminister nogle Ord om vort Børnehjem. Den højtærede Undervisningsminister beklagede, at der ikke var svaret paa en Skrivelse, som Tilsynet havde sendt Børnehjemmets Bestyrelse, og som var foranlediget ved, at vi efter Reglerne havde for mange Børn anbragt paa Børnehjemmet, og at de Lokaler, der benyttes til Børnenes Opholdsstuer, ikke vendte mod Syd. Ja, begge Dele er rigtige. Vi havde tidligere et lille Børnehjem, hvor der maatte være 22 Børn, og det ombyttede vi med en anden Bygning, der er ca. dobbelt saa stor, og saa mente vi, det gik an at have nogle flere end 22 Børn, men det mente Tilsynet ikke gik an. Det hændte saa, at en Mand, der havde 5 Børn, afgik ved Døden, og hans Kone kom paa en Sindsygeanstalt, og da vi havde 22 Børn i Forvejen, vilde vi nødig have de 5 Børn ind. Paa den anden Side, der var ikke andre Steder at gøre af dem; lade dem gaa paa Gaden kunde vi ikke saa godt, og saa tog vi de 5 Børn ind, saa vi havde 27, og det bebrejdede Tilsynet os. Vi kunde daarligt blive af med disse 5 Børn, men blev endelig af med 2, der var hjemmehørende i Svendborg; vi anmodede Svendborg Kommune om at tage disse 2 Børn over til sig, og det gjorde den. Disse to Børn blev senere fra Svendborg ført til København til Børnenes Moder, og det ene af disse Børn, en Purk paa 3—4 Aar, fandt Politiet sidste Vinter paa en Trappegang paa Christianshavn. Der har været Retssag om det, Sagen har været fremme i Bladene, der er altsaa ikke noget galt i at fortælle det, at Moderen i Retten erklærede, at hun hadede dette Barn og absolut ikke vilde have det indenfor sine Døre. Hvorledes tror højtærede Medlemmer, hvorledes tror den højtærede Undervisningsminister, det gaar disse to Børn? Tror den højtærede Minister ikke, det havde været nok saa vel, om disse Børn